

Cum am învățat că Hristos este totul - John Thomas Mawson

Versete călăuzitoare: Coloseni 2.6,7; 2 Timotei 2.1,8.

Coloseni 2.6,7: Deci, după cum L-ați primit pe Hristos Isus, Domnul, așa să umblați în *El*, înrădăcinați și fiind zidiți în *El* și întăriți în credință, după cum ați fost învățați, prisosind în ea cu mulțumire.

2 Timotei 2.1,8: Întărește-te în harul care este în Hristos Isus. ... Amintește-ți de Isus Hristos înviat dintre morți.

În timp ce reflectam la Coloseni 2.6,7, mi-am amintit de propriul meu început cu Domnul. Încă din copilărie am cunoscut Evanghelia, dar apoi a venit momentul în care *L-am acceptat pe Domnul*. „Vrei să te încrezi în *El*?” - aceasta a fost întrebarea care mi-a fost adresată, iar eu am răspuns: „Da”. Îmi amintesc că în ziua următoare Numele *Isus* era mereu în fața mea. L-am scris cu litere mari și L-am pus acolo unde Îl puteam vedea permanent. Eu nu am primit binecuvântarea, ci pe *Hristos Însuși*.

Pe atunci nu aș fi putut explica toate acestea, dar astăzi înțeleg: Duhul lui Dumnezeu m-a condus la *Hristos*; nu credeam într-un cuvânt din Sfintele Scripturi, ci eu am primit o Persoană, despre care vorbesc Sfintele Scripturi. Hristos era foarte concret pentru mine, foarte real. Mi-am dat seama că între mine și Domnul exista o relație personală și doream să-mi amintesc de El în moartea Sa, dar îmi era rușine să-mi fac cunoscută dorința. După multă ezitare, mi-am dat seama că pierdeam timpul și rămâneam în urmă din punct de vedere spiritual, pentru că nu împlineam Cuvântul Lui. Până acum, înțelesesem doar ce însemna comemorarea morții Sale pentru mine personal; ce însemna dincolo de asta, nu reușisem încă să pătrund. În acel moment, masa de aducere aminte nu a însemnat pentru mine nimic altceva decât faptul că *Domnul* mă iubea și că eu Îi răspundeam la dragostea *Lui*, dar până atunci, această dragoste era foarte reală: Îl iubeam și doream cu bucurie să păzesc poruncile Lui.

După aceea, am avut o dorință arzătoare de a-L sluji. Am simțit că ar fi o mare onoare să-L slujesc - pe Cel care făcuse atât de multe pentru mine. Și nu am nicio îndoială că El m-a chemat atunci să predic Evanghelia. La un moment dat, mi s-a ivit prima ocazie de a predica. Am petrecut câteva zile pregătind o predică: că este înțelept să construiești pe stâncă și prostesc să construiești pe nisip. În timp ce mă îndreptam spre locul aflat la cinci kilometri depărtare, unde urma să predic, mi-a răsunat insistent în urechi: „Iată Mielul lui Dumnezeu!”. (Ioan 1.29), și nu mi-am mai putut aminti întreaga predică pe care o pregătisem. A fost chinuitor, cu atât mai mult cu cât, atunci când am ajuns la adunare nu am putut găsi pasajul din Scriptură, pe care îl studiasem cu atâta atenție. Și încă mai auzeam vocea din mine: „Iată Mielul lui Dumnezeu!”.

Un frate, care stătea lângă mine, mi-a amintit că era timpul să încep predica. Mi-am luat cartea de cântări și prima cântare, pe care mi-au căzut ochii, a fost: „Iată Mielul! El a purtat povara mea pe cruce.”¹ Am fost foarte încurajat și am simțit: puteam să mă încred că Domnul îmi va da cuvinte pentru a predica pe textul „Iată Mielul lui Dumnezeu!”. În timp ce vorbeam, un bătrân de 74 de ani, care trăise mult timp în suferință psihică și anxietate, a crezut în Cuvântul lui Dumnezeu și a trecut de la întuneric la lumină. Acest lucru m-a încurajat foarte mult și am

¹ Din cântarea „Behold the Lamb! 'Tis He who bore my burden on the tree” de Thomas Haweis (1732-1778).

început să văd calea pe care o avea Domnul pentru mine. Era ca și cum ar fi vrut să-mi spună prin această experiență: „Dacă vrei să-Mi slujești, trebuie să vorbești despre Mine, trebuie să începi cu Mine. Eu *Însumi* trebuie să fiu leitmotivul tău, tema ta.” Din nou, era *El Însuși*.

M-a cuprins un zel pentru Evanghelie, și zi și noapte gândurile mele erau pline de Evanghelie și de slujirea mea în Evanghelie. Când am citit *Sfaturi pentru predicatori*², foarte utile și prețioase ale lui C.H. Spurgeon, mi-am dorit să primesc ajutorul pe care Spurgeon a putut să mi-l ofere, pentru a putea fi mai eficient în predicare. Dar tocmai atunci Domnul a intervenit și m-a condus cu un pas mai departe. Un slujitor al lui Dumnezeu a vizitat orașul nostru. În primul său discurs, a vorbit despre Matei 18.20 și a subliniat că Domnul este prezent în mijlocul Adunării Sale. Aceasta a fost o revelație pentru mine. Nu frații și surorile, prietenoși/prietenoase sau nu, au făcut din Adunare ceea ce ea era; *Hristos Însuși* a dat locului caracterul Său. Dacă mergeam acolo, era pentru a mă întâlni cu *El* în cercul alor Săi, unde *El* i-a adunat pe ai Săi în jurul Său, conform dreptului Său divin.

Nu voi uita niciodată că aceasta a fost lumina pentru sufletul meu. A trebuit să mă retrag de la toate și să fiu singur, pentru a vorbi cu Domnul despre asta. De atunci nu mai pot înțelege când frații spun: „Nu voi merge la adunare, dacă acesta sau acela este admis acolo”, sau când amenință că se vor retrage, dacă nu se face ceea ce ei consideră că este corect. Pentru mine, ceea ce contează este faptul că Domnul este acolo, iar dacă *El* este acolo, trebuie să fiu și eu acolo.

Deși aceasta a fost o mare bucurie, în curând am ajuns la o nouă suferință: a trebuit să mă confrunt cu faptul că exista eșec și a trebuit să realizez că dezordinea și sciziunile au făcut multe ravagii în ceea ce mi se părea atât de binecuvântat și ceea ce eu consideram ca fiind ceva în care omul nu putea eșua niciodată. Mai mult decât atât, am descoperit: chiar și cei despre care credeam că țineau cu tărie la adevăr au eșuat, cu regret – și anume în modul în care au procedat și în mentalitatea care a fost dezvăluită în acest procedeu. Faptul că spiritul de partidă a putut pătrunde în acest domeniu sfânt cu consecințe atât de devastatoare m-a surprins și a fost o experiență sfâșietoare pentru mine. Am fost profund zguduit și m-am întrebat dacă nu ar fi mai bine să mă dedic exclusiv Evangheliei și să las orice altceva în pace, deoarece era imposibil să schimb lucrurile.

Dar nu am putut face asta. Am gustat bucuria lui Hristos și a Adunării Sale; am simțit că trebuie să țin cu tărie la ea. Și am făcut un pas mai departe și am învățat din a doua epistolă către Timotei că totul este întemeiat și asigurat în Hristos. Ceea ce învățasem puteam să țin cu tărie, iar în momentele dificile îmi va fi ca o lumină și un ghid. Găsisem calea de ieșire din labirint: trebuia să-mi iau ochii de la dezordine și „să mă întăresc în harul care este în Hristos Isus” (2 Timotei 2.1), „aducându-mi aminte de Isus Hristos”, care, potrivit Evangheliei lui Pavel, „a înviat dintre morți” (2 Timotei 2.8); și totul trebuia să-l testez prin Cuvântul lui Dumnezeu și autoritatea Sa. Și, din nou, *El Însuși* a fost cel care a întâmpinat necazul care apare pentru că noi toți eșuăm atât de mult în adevăr.

---

² Ultima ediție în limba germană a fost publicată de editura Betania în 2016. Titlul original în limba engleză este *Lectures to my Students*. Traducerea în limba română se poate procura la librăria Stephanus: <https://www.stephanus.ro/sfaturi-pentru-predicatori/>

Am urmat șovăitor aceste lucruri, care mi-au fost arătate atât de clar. Numai Domnul și eu însumi știm de câte ori am eșuat să merg pe ceea ce știam a fi calea adevărului. Dar, în marele Său har, El m-a ținut pe cale. Și cât de răbdător este El. De fiecare dată când mi-a înviorat sufletul, mi-a redat bucuria acestor lucruri. Ele rămân și vor rămâne atâta timp cât Duhul Adevărului va locui pe pământ.

Îmi este clar, că totul depinde de faptul că *Hristos personal* Își are locul care I se cuvine. Trebuie să-L primim, să umblăm în El, să fim înrădăcinați și zidiți în El (Coloseni 2.6,7) și numai în El putem înainta în credință. Putem avea o învățătură și să luptăm pentru „principii” și să ne despărțim pe bună dreptate de ceea ce este greșit - dar dacă asta este tot, atunci ne ofilim lăuntric și punem în pericol pacea fraților noștri. Dacă rămânem împreună în El, „vom prisosi în mulțumire” (Coloseni 2.7).

Am trecut prin multe încercări în viața mea. Sunt prea personale, prea sacre ca să le scriu, dar am observat un lucru: când Domnul S-a întors la mine în aceste încercări, am crescut spiritual, am câștigat substanță spirituală, indiferent ce altceva am pierdut. Am învățat cu greu că, pentru binecuvântarea mea și pentru gloria Lui, El trebuie să fie totul și în toate. El este Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă, Începutul și Sfârșitul. Așa este El pentru Dumnezeu și așa trebuie să fie pentru fiecare creatură, care vrea să fie binecuvântată veșnic. Aceasta este lecția pe care Duhul lui Dumnezeu ne-o predă astăzi. Fericiți toți cei care o învață.

Titlul original în limba engleză: „Christ everything”
în *Scripture truth*, Colecția anuală 40, 1959-61, paginile 184-186.